

3. Kapitel

Fælles erklæringen af 21. april 1944 om et nyt pengesystem¹

efter den såkaldte guldmøntfods endelige afgang

Denne fælles erklæring var fælles mellem U.S.A. og Storbritannien, selvom der stod i forordet, at Norge og andre små lande var enige heri. Den var som det nævntes, ikke et færdigt system, men blot en oversigt over nogle af de vigtigste retningslinier, forlød det fra pressen.

Systemet bliver selvfølgelig aldrig færdigt, som vi skal se..., før et nyt med flere rænker og afpasset efter tiden og magthavernes i alt væsentligt hemmelige strategiplaner er fastlagt.

Det blev dog både til et såkaldt udlignings- og statslånesystem med sidstnævnte i en hovedrolle. Den amerikanske plan nærmede sig den engelske, da *Verdensbanken* kom ind billedet. Resultatet blev en enorm international kreditudvidelse. Det er ikke svært at gætte, hvilket land der blev det dominerende i handelen og kreditgivningen efter krigen. Amerikansk handelsimperialisme. Den kunne være realiseret med Keynes-planen i en mere central rolle også.

De kunstige trick-valutaer eller falske penge var væk i første omgang. Valutakurserne skulle udtrykkes i guld, selvom indskuddene kunne være lokal valuta. Hovedopgaverne var at yde banklån via noget, der skulle være en clearingsfond, men samtidig havde de en bank - en *Verdensbank* i reserve *uden nævneværdige reserver*². Den skulle 'få lavet' nogle flere lån især til de mest kredithungrende og mest kredituverdige.³ Man kan have mange andre *fine* hensigter:

¹ Tvillingefødslen, IMF og Verdensbanken på "fødeklinikken", der blev kaldt De Forenede Nationer (FN) året efter.

² "Med en aktiekapital på \$10 milliarder fordelt på 100.000 aktier, der skulle overtages af de stater, der deltog i bankens opretholdelse. Adgang hertil havde først og fremmest stater, der var medlemmer af Den Internationale Valutafond, men senere skulle der gives andre stater adgang, hvorfor kun \$9,1 milliard af aktiekapitalen blev udbudt til salg på den stiftende konference. Kun 20% af aktiekapitalen skulle indbetales, hvoraf en tiendedel i guld (altså reelt 2%); besatte lande kunne dog udskyde en fjerdedel af guldindbetalingen i 5 år. Bankens hovedopgave skulle være gennem lån eller garantier for private lån at fremme medlemsstaternes genopbygning efter krigen og herved bidrage til på længere sigt at udvikle udenrigshandelen og hæve landenes produktivitet og levestandard. Direkte lån måtte dog kun ydes, såfremt låntageren ikke kunne opnå private lån på rimelige vilkår. Bankens ledelse skulle organiseres efter samme retningslinier som er gældende for *Den Internationale Valutafond*. "Således skrev daværende ekspeditionssekretær (senere dansk statsminister) Viggo Kampmann i 1944.

⁴Nationerne skulle stille sikkerhed, interekspertene blot formidle, rådgive og koordinere imellem låntager og privat anonym interbank og "de nationale garantier."

Dengang som nu:

Går vi nu et øjeblik 40 år frem fra 1944, så kan vi se noget af systemets virkemåde:

Brasilien og Argentina kastede deres udsigtsløse gæld på de amerikanske skatteborgere i 1983 under slet skjulte argumenter om dette og hint fra interbanker/interekspertene. Polen gik samme vej, da jerngrebet *tilsyneladende* blev sluppet derovre. Nu ventede vi på resten af Europa. Så kom Sverige og Færøerne. Derefter fulgte Sovjet, Japan, Argentina (sidstnævnte igen) og Tyrkiet. Mexico ligeså i januar 1995. Her måtte de amerikanske skatteydere punge ud, de tyske skatteydere ligeså. Og så bliver alting så godt. Journalisten på CNN tvivlede gudskelov tydeligt på, at andre end bankerne vandt ved det.

Stort set ingen andre medier har behandlet noget om disse hændelser med andet end notitser og sort snak på vore himmelstrøg.

Den finansielle side, der hører til enhver økonomisk disposition taler altid sit enkle, tydelige sprog. "Derfor skal vi ikke trættes med disse uhyre komplicerede ting"⁵.

Lån og lån og så lån. "På langt sigt er vi alle døde" kunne en ærlig præsentation have indeholdt. Denne formulering ville i øvrigt have været i fuld harmoni med John M. Keynes' sære betragtninger, og i øvrigt frase Keynes selv anvendte.

Man skal forstå, at tidens løsen dengang som nu er at pumpe penge ud i systemerne og lade dem op-bruge der, for så blev/bliver vi alle så rige, ja, selv de mindst kreditværdige. De mangler blot kapital. Selv den konservative cand. polit. i Folketinget Frank Dahlgaard kører på dansk videre med denne melodi (sidst hørt ved hans foredrag på Frihedsbrevets årlige frokostmøde i Nyborg i 1995 og 1996). Når det kneb med argumentationen, henviste han blot til den nyligt pensionerede professor. dr. polit. Anders Ølgaard og til ligeledes pensionerede nationalbankdirektør Erik Hof-

³ Hvorledes dette skulle foregå synes ikke nemt at gennemskue uden videre. Se note 6 nedenfor.

⁴ På andres vegne.

⁵ Husk indledningsafsnittet til denne bog om referencerammer.

fmeyer. Som om det skulle hjælpe. De er og var alle ansat til at tjene den herskende München-myte⁶, der går ud på, at fortælle "om rytteren, der blev hængende i sumpen med sin hest. Så kunne rytteren trække både sig selv og hesten op ved at trække sig selv i håret." Sidste sætning er den korteste ikke-matematiske udlægning af den i Europa fortsat (delvis) herskende keynesianske eller ny-keynesianske vrøvlevise. I de senere år har man presset meget på for at få

⁶ Prøv at sammenligne note 3's spørgsmål foregående side med følgende hentet fra Professor Jørgen Pedersens bog fra 1939 '*Aktuelle økonomiske spørgsmål*' og dernæst med Professor L.V. Birck's vurderinger fra 1925 henholdsvis 1922 i note 8:

Skal statslån tilbagebetales?

..."det er ingen naturlov, at statslån overhovedet skal tilbagebetales. Staten må selvfølgelig tilbagebetale et lån, når det forfalder til betaling, men hvis det ikke findes hensigtsmæssigt at for-mindske gælden, kan tilbage-betalingen altid ske ved optagelse af et nyt lån.....Det gælder såvel for optagelse af lån som for tilbage-betaling, at det eneste, det kommer an på, er, hvorledes det virker på det økonomiske liv eller på samfundets velfærd. Det kan ikke fornuftsmæssigt begrundes at tilbagebetale statsgæld, medmindre de virkninger, tilbagebetalingen har, anses for ønskelige. Hvis der på et eller andet tidspunkt i samfundet er stærk efterspørgsel efter arbejdskraft under fuld beskæftigelse, således at resultatet kun kan blive en stigning i lønnen, der atter nødvendigvis må føre til en stigning i priserne, ja, så er det formentlig hensigtsmæssigt at opkræve flere skatter end nødvendigt til at dække de løbende udgifter, altså tilbagebetaling af gæld, idet der derved vil blive lagt en dæmper på efterspørgslen efter ressourcer; før en sådan tilstand er indtrådt eller rettere, før man ønsker at reducere efterspørgslen og indtægten i samfundet eller dog hæmme dens stigning, kan det ikke fornuftsmæssigt begrundes at reducere statsgælden...

Når staten (derimod) giver penge ud, modtages langt den overvejende del af beløbet altid af en eller flere af borgerne og skaber således direkte en indtægt, der svarer til udgiften minus den del, der går til udlandet. Hvis vi et øjeblik regner med, at der holdes ligevægt på betalingsbalancens løbende poster overfor udlandet, idet der til enhver importforøgelse svarer en lige så stor eksportforøgelse, skabes der altså sammen med enhver udgift en lige så stor indtægt i samfundet.

Hvis staten nu i samme tempo, som den giver penge ud, opkræver skatter, der betales af midler, som ellers af skatteyderne ville være blevet givet ud til forbrug, eller optager lån, som ydes af midler, der ellers ville være blevet givet ud til arbejdskraft og materialer, sker der åbentbart hverken formindskelse eller forøgelse af den samlede indtægt i samfundet; der sker blot dette, at staten nu lægger beslag på ressourcer, der ellers ville være beslaglagt til private formål, eller i hvert fald ville være kommet andre personer til gode end dem, der nu får pengene."

"Hvis staten derimod skaffer sig de pågældende midler ved at trække på sin konto i National-banken og denne ikke inddrager kredit andet steds fra, eller hvis staten låner på obligations-markedet og Nationalbanken ved passende opkøb af obligationer hindrer kursfald, betyder statens udgift ikke alene, at der direkte skabes en hel ny indtægt af samme størrelse (mit: ingenting kommer af ingenting), men at de, der modtager pengene, giver en del af dem ud igen til folk, der atter forøger deres udgift. På denne måde skaber en statsudgift, f.eks. i løbet af 1 år, en forøgelse af indtægten i samfundet i samme år, der måske løber op til 2-3 gange det udgivne beløb, og da skatterne her i landet under de gældende skattelove udgør ca. 25% af indtægten, vil en sådan udgift i det pågældende og det følgende år måske give staten og kommunerne en forøget skatteindkomst på halvdelen eller tre fjerdedele af beløbet, der kan danne basis for nye udgifter eller benyttes til skattenedsættelse."

Mit: Håber dette sammen med kapitel 2 slår en pæl igennem den gang vrøvl.

Under 'Statens Status' (i ovennævnte udgivelse af Jørgen Pedersen):

"Hvis man endelig vil operere med et statusbegreb for statens vedkommende som udtryk for dens økonomiske stilling, må det vel blive borgernes skatteevne i forhold til de udgifter, som staten planlægger.."(citater slut)

kommuner og amtskommuner til låne også... selvfølgelig mod statsgaranti, og det vil sige på statens, *eller rettere borgeres vegne* enten de nulevende eller de fremtidige generationer. Det er i øvrigt derfor statsgaranti altid anses for det sikreste.

Birck skrev i 'Verdenskrisen og Danmark' i 1922⁷: Forpligter statsgæld ikke?

⁷ **Keynesianismen**, som Jørgen Pedersen her markedfører, beskæftiger sig yderst virkelighedsfjernt med samfundets centrale problemer. De gøres til problemstillinger i matematisk symbolsprog eller noget lige så begrænset, der udredes (som her) en logisk sammenhængende tankefølge, der hverken beskriver det pågældende problem, som det er i virkeligheden, eller medtager alle de tiltag, der i praksis øver indflydelse på problemets løsning.

For eksempel har pengemidlernes indflydelse på samfundsøkonomien eller inflationen en ringe placering hos Keynes og hans eftersnakkere. Det samme kan siges om statsgælden, som det fremgår. Det nye system, som skulle opbygges for efterkrigstiden, skulle netop bygge på fri adgang og tilskyndelser til statsgældsætning.

Målene for samfundet er altid noget med beskæftigelse, aktivitet og lignende. Den offentlige sektors virkning på økonomien interesserer man sig slet ikke for, og man bliver straks i tvivl om de erklærede mål er andet end til "den ydre" opfattelse, som Keynes selv skriver om. Hele angrebssynsvinklen i den keynesianske tankegang vidner om en fatal mangel på virkelighedsinteresse, f.eks. interesse for om de valgte forudsætninger overhovedet sammen og hver for sig tegner et billede af den virkelighed, der forsøges spået om. Det bliver en opgave i sig selv for keynesianeren til stadighed at søge at dække sig ind, så det han har sagt hænger logisk sammen, når alle forbehold er husket. Om disse logisk sammenhængende skoleridt fortæller noget om virkningerne af en række forskellige politisk-økonomiske tiltag fra myndighederne mod nogle korrekt beskrevne fænomener i samfundet, interesserer i princippet ikke keynesianeren. Han er bureaukrat og skal som sådan have sin ryg fri, som det også er en central del i keynesianismen at indøve i alle henseender.

Keynesianerens eller post- måske transmodernistens værste mareridt er ikke jordskælv eller pest. Så langt fra. Det giver beskæftigelse. Det er et mindsket antal skatteydere. En stat vurderes af postmodernisten/keynesianeren efter, hvor meget den kan indkræve i skat, og staten er hellig. Keynesianeren kan så bare ikke løsrive sig fra de keynesianske (tænkte) konjunkturer, der sådan helst skulle gå op og ned i hans begrænsede todimensionale verden. Han tør ikke forstå, med hjernen, altså, at de er antagelseslogik, og at den store nedtur skal komme senest med en livstids mellemrum, når han netop er så nem at narre, og han agerer, som han gør, på de reelle magthaveres evige, ufravigelige betingelser.

Tænke sig, keynesianeren/postmodernisten tror han har magt over tingene. Tyder alt ikke netop på det modsatte, hvis vi et øjeblik glemmer den idiotiske ideologi, og vi også forudsætter du heller ikke gider sætte dig ind i, hvad der reelt sker?

Derfor kan det kun beklages, hvis vi interesserer os for keynesianeren eller lader os besnakke af ham.

Det skal for god orden skyld oplyses, at Jørgen Pedersen, der blev Rockefeller Fellow, antagelig kunne have fået Nobelprisen i stedet for John Maynard Keynes. Han var dog ikke så kendt i Akademiet og skrev ikke meget på engelsk.

Der tales fra 1994 om at afvikle statsgælden i hele det partipolitisk såkaldt borgerlige spektrum i Danmark, der sker dog ikke noget andet end det modsatte, den forøges hvert år. Såfremt statsgælden afvikledes, ville arbejdsløsheden forøges, ifølge de keynesianske resonnementer. Arbejdsløsheden i Danmark i 1996 er henved 700.000 eller 20-24 pct af arbejdsstyrken, ikke som fænomenet beskrives af eleverne fra Keynes' skoler 240.000-250.000 medlemmer af en arbejdsløshedskasse.

I 1933 var arbejdsløsheden i Danmark opgjort til 33% (den største nogensinde) af den dengang opgjorte arbejdsstyrke. I september 1939 (ved krigsudbruddet) steg arbejdsløsheden med 16.000, selvom 20.000-30.000 indkaldtes til militæret. Den nedbragtes dengang mest ved offentlige beskæftigelsesarbejder, eksport til et oprustende Tyskland og statsgæld, som "satte gang i økonomien" ved den i dag benævnte "kick-start-operation." At pengene blev ødelagt nåede (næsten) ingen at opdage, fordi krigen skabte et helt nyt internationalt pengesystem, der alene byggede på kreditøkonomien. At effekten af den blinde anvendelse af Keynes' teorien førte til en bureaukratisk styret offentlig sektor, der blev en god del større end det, der styres af private, individuelle dispositioner plus en mamut-statsgæld burde være forudset;

Kan man forestille sig, staten kan forpligte alle kommende generationer med sine sindssyge dispositioner i den nuværende indretning, eller det gør eller kan den måske slet ikke?⁸

"Vi lever i en verden, hvor den statsmaskine, vi i virkeligheden skulle støtte os til, er svækket i bund og grund, afskyet af de rige, kun lige tålt af de fattige. Det er i så henseende betegnende, at i Tyskland og Østrig er indehaverne af den økonomiske samfundsmagt, den organiserede kapital, betænkte på med udsigt til held at knuse den parlamentariske, såkaldte demokratiske, af "folkeviljen" influerede stat og selv tage magten. I United States

men det fortalte teorierne, der i princippet fulgtes blindt, meget behændigt intet om.

Statsgældspapirerne er ingenlunde længere blot et indenlands virkende instrument. Alle lande i Europa søger i disse år med skiftende held at skaffe sig fremmed valuta ad denne dødsrute dels til import dels for at konvertere lånegælden, der er den mest presserende af de to byrder.

⁸ I 1925 skrev Professor L. V. Birck: "Politikere er klasselig prægede, selv når de undtagelsesvis forstår de økonomiske problemer, og deres udsyn standser ved den kommende valgdag; endelig kan staten ikke længere regne med loyalitet fra sine borgeres side. Økonomisk undermineret ved en 10-cifret gæld, der ved hver fornyelse tvinger den til at gå tiggergang hos højfinansens, er staten ikke i stand til at betale underklassen den sociale antirevolutionære forsikringspræmie, som de offentlige understøttelser er, og de besiddende, der efterhånden har vænnet sig til inflationsformuer, vender sig forbitrede mod skatterne, der synes dem uden forhold til de (synlige) fordele, de har af staten, og strækker tilmed hånden ud efter de indtægtskilder, staten har udenfor beskatningen, og hvorpå der ved kapitalisering kan opbygges privat kapital."

(Citat slut fra: '*Under Højkapitalismen*', 1925)

Mit: Statsgælden er ultimo 1996 lige knap 13 cifret (1 billion kr.), d.v.s. 1000 gange større end i 1925; men det er værdien af den produktion, der skal dække den ind i dag og fremover, ikke.

I 1922 kunne L. V. Birck redegøre i '*Verdenskrisen og Danmark*' i deltaljer og tørre tal for statens formue, "hvis indtægter er optagne lån og solgte værdier, og hvis udgifter er tilbagebetalinger af lån og pengeanbringelser... M.h.t. fremtiden er der efter min mening 3 veje at gå, og alle veje er lige umulige i øjeblikket, fordi tiden er forpasset." 1. "At gøre åben og ærlig bankerot. Det er en grusom uretfærdighed mod de mennesker, der tilfældigvis ligger inde med papirerne." 2. "Så kan man prøve at afbetale." "Straks i det første år (efter 1. verdenskrig) afbetalte England på sin statsgæld, det andet år forrentede det den, og tredje og fjerde år gjorde det, som andre pæne lande gør, betalte renter ved at øge den svævende gæld" - korttidsgæld, som kan være boggæld eller kontokurantgæld. 3. "Endelig kan man ødelægge sin valuta", og se om man kan ødelægge den lige så hurtigt som de andre gældssatte nationer." Dengang efter første verdenskrig (1922) skrev Birck i samme bog også: "Det nytter ikke at tro, at verden kan gå ud af krigen uden at se anderledes ud end før, eller at de folk, der har fået disse papirer (gældspapirer, tyske Marksedler og oppustede aktier), skal kunne leve trygt af dem, hvad de fordrer.

Disse papirer skal ud af verden på den ene eller den anden måde; samfundet kan ikke bestå, hvis det skal forrente disse penge, det er en krise, der kommer over verden på den ene eller den anden måde, og som også vil ramme os ad sympatiens vej, fordi vi alligevel er engt (tæt) sammen-knyttede med det øvrige Europa. Det samme kan siges med hensyn til vore aktier, der er 1000 millioner fra det, de var på højdepunktet, og de skal formentlig 500 millioner ned i de næste halvandet eller to år. Vore landejendomme skal også skrives ned. Men alle afskrivninger af værdier kan kun ske ved individuelle tab. (Se Landmandsbankens kollaps i [Appendix1](#)).

Jeg påstår, at det, der sker nu (1925) er en verdensrevolution, der i virkeligheden er større end den, Bolschevikerne laver, hvor der slås nogle borgere ihjel og skydes nogle arbejdere ned... Formuen, som verden tror, at den har, men som ikke er til stede, skal skrives ned med 30 á 40 pct. Det kan gå ud over Dem og mig, i alt fald virker det i mange retninger revolutionært. Det er sket før" (citat slut).

er konflikten mellem politisk og økonomisk foreløbig udskudt ved, at den politiske magt ved sidste præsidentvalg er kommen det økonomiske oligarki (mit: fåmandsvældet med C.F.R. og Federal Reserve System - se nedenfor) i hænde. Overalt ser vi tegn på statens afmagt, og de muligheder, der et øjeblik syntes at være for, at den økonomiske magt uden fare for økonomisk fåmandsvælde kunne etableres udenfor stater-ne... synes såre fjerne. Men statsgældens problem svæver over verden.”

Man skal ikke glemme, at nogen forventes at opsamle den modstand, der måtte opstå, når der skaltes og valtes med forholdene for at konsolidere og udbygge egne positioner. Indtil videre er denne opsamling foretaget af de samme magthavere, der hver gang forstår at centralisere magten yderligere.

Bogen “Aktuelle Økonomiske Spørgsmål”, udgivet på Ejner Munksgaards forlag 1939 (se uddrag i fodnote 59) behandler emnet *Keynesianisme* eller *New Economics* på dansk.

“Penge kan fremstilles i ubegrænset mængde, og næsten uden omkostninger”, er trylleformularen. Desværre kører mange vestlige lande stadig med på denne vildfarelse. (se Kapitel 6). Der kommer dog heller ikke andet fra himlen, end velsignelser, i bedste fald. Pengemidler kan fremstilles, penge kan *ikke på samme måde*. Penge er retten til at købe eftertragtede ting og tjenester. Fremstilles der bare pengemidler, bliver retten ødelagt. Sådan er det, uanset hvad man måtte have læst hos Jørgen Pedersen eller andre fra selskabet. Det hjælper heller ikke at henvise til socialisten John Kenneth Galbraight, der er en anden af J. M. Keynes’ epigoner. Han har i øvrigt de samme forslag for Europa som tidligere EU-Kommissionsformand, nu Bilderberger Jacques Delors: Vi skal have Tilskuds-Europa. Dette er en Fælles-Europæisk-Socialistisk-Enhedsstat.

På linie med Indre Missions hang til skylden og marxisternes had til kapitalen, er der folk, der lige så ivrigt foragter rente og pengeudlånere. Mere åbne kort synes jeg absolut vi kunne forlange af dem og vore magthavere, og mere hæderlig folkeoplysning i ordets bedste betydning har længe været tiltrængt. Det er især utroligt - hvis man ikke har gjort sig klart, hvem der styrer - at vore medier har overset den verdensomspændende kollaps, der truer med at standse alle finansieringsaktiviteter i verden for en tid og sende tusindvis af banker til bankrot. Statsgældsætningen er den bagved liggende årsag, der har kunnet finde sted i al ubemær-

kethed. Renten er derimod blevet alt for høj, men det skyldes inflation, statsgæld og skatte-regler. Den holdes af samme grund kunstigt nede.

Lån og rente drejer sig i al enkelhed om, at hvis man ikke ligger inde med værdier i en passende form til det formål, man netop vil forsøge at forfægte nu, så kan man låne værdierne. Her for skal man så betale lidt ekstra tilbage, fordi dispositionsretten overdrages. Udlåneren kunne have investeret værdierne i andet i stedet. En stat kan låne meget i udlandet, og det gør den desværre; men det går dog snart ud over selvstændigheden, for staten kan ikke betale uden at øge skatterne. Det er selvsagt uklogt at låne, hvis man ikke er i stand til at få mere ud af pengene end det, som det koster at låne de værdier, som lånesummen repræsenterer.

Den danske stat får ikke meget ud af - taber måske på - at investere det lånte i bureaukrati og kontrol af alle undersåtterne. Demokratiet er blevet til i bedste fald et mediedemokrati/styret demokrati, synes jeg. Mest med løgn og humbug.

Kører det i stor målestok med ufordelagtige investeringer, bliver der (rent økonomisk) nemlig inflation og høj rente, så intet efterhånden kan betale sig. Derfor bør vi for at sikre de bedste kår for alle skikkelige mennesker, skaffe os meget lavere skatter på indkomst og på andet og skaffe os et lille kor af ærlige, kyndige forvaltere - ikke formyndere - , som ikke kun ønsker at udnytte taburet-terne til egen fordel som nu.

De områder, vi kan enes om, og som forvaltes bedst i fællesforbrug, skal så drives i fællesskab, men *aldrig* uden at opkræve de fornødne skatter til finansieringen. Retten *kan ikke* bruges flere gange. Det bedste er at knytte brugerbetalingen så nært til leverancen som vel muligt, hvis ikke det private initiativ skal være rådende. Kun herved sikres effektivitet og produktivitet. Man skal ikke se bort fra, at i et land, hvor hen ved 70 pct. af alt, der skal forbruges direkte eller som input i produktionen, skal importeres, vil også lånegælden til udlandet vokse så snart, der ikke er styr på de offentlige finanser eller statens *husholdnings*-regnskab.

Verdens statsgæld skyldes i det alt væsentlige, at pengeudstedelsen (primær, sekundær, tertiær og nu også derivaterne) er gået fuldstændig over gevind og truer med at kvæle verden i papir. Dette har kun kunnet ske, fordi alle samfunds magthavere har tilladt det passere og

gjort det fordelagtigt at spille på. Vi har engang haft renter på 4-5 pct., også her. Dengang var der mange nyttige produktioner, der betalte sig, selvom kapitalen til at gennemføre produktionen var lånt. Når spekulationen kører vildt nu, er det, fordi magthaverne har gældsat nationerne for at blive på magten⁹. At nogle østasiatiske banker har spillet fandango har kun været muligt med hjælp fra magthaverne på tinge. Undladelsessynder, udbredt korrupsion og især uvidenhed dominerer. Så kan spekulanterne udnytte situationen, og samtidig kan de bane vejen for den fra fødslen skrantne EURO. Det skulle have været en abort. Aktiekurserne er også her gledet urealistisk til skyerne sammen med en lind strøm statsgældsbeviser. Aktiekurserne er intet andet end forventninger til fremtidigt afkast. Men sådanne afkast, som kurserne udtrykker i dag, kan dog ikke skabes ved nogen real produktion. Er det sket før? Ja.

Statsgældspapirerne er i øvrigt ingenlunde længere blot et indenlands virkende instrument. Alle lande i Europa søgte i årene (før EUROen fra 1999) med skiftende held at skaffe sig fremmed valuta ad denne dødsrute dels til import dels for at konvertere lånegælden, der er den mest presserende af de to byrder.

Efterhånden kan kun narkohandel, menneskesmugling våbenhandel og spekulation betale sig.

I Danmark "har man sikret sig yderligere" ved at offentligorientere og forringe uddannelserne og gøre landet til et af de mest omkostningstunge områder i verden via skatterne, der har trukket pengelønningerne vildt i vejret. Vore synlige øverste har tilsyneladende ikke forstået, at nogle af de økonomiske love er naturlove. Det kan dog ikke undre med den indoktrinering og forvirring, der bevidst skabes fra alle kanaler døgnet rundt. Arbejdsløsheden søgtes i 1930erne bragt ned ved Keynesianske tiltag.

Man stod uforstående overfor Tysklands økonomiske udvikling under Hitler-diktaturet. Det gør vi ikke længere, bortset fra John Kenneth Galbraight, der måske vil have os til at tro noget andet i sin udgivelse ("Penge"). Galbraight har lagt sig efter hver gang han støder på et for ham uoverstigeligt forklaringsproblem at gribe efter mystikken i læserens fantasi. Han bruger trylleordet "teknostrukturen" på alt det for ham uløselige, d.v.s. det han ikke selv

⁹ Omsætningen på de fem nordiske børser lå i september 1998 godt 30 pct. højere end i samme måned året før. Københavns fondsbørs handlede aktier for 214 mia. kr. i september måned 1998. Køb og salg af aktier i de nordiske lande er i 1998 henved 30 pct. højere end i de første ni måneder af 1997. Dette kunne læses i Søndagsavisen 18. oktober 1998.

forstår. Typisk bortforklaring: ”Det ligger i teknostrukturen”. Og det er vældig berigende, i alt fald meget sigende.

Opgangen fra deflation i Tyskland – stilstand med 4,1 mill. arbejdsløse i 1932. I 1998 og 2004 havde tyskerne officielt 4,3 mill. arbejdsløse, muligvis mange flere p.g.a. samme opgørelsessvindler, som den jeg gennemgår for danske forhold senere i denne bog.

Det var ikke, som John Kenneth Galbraight hævder, ved i det alt væsentlige at satse på civil produktion, at tyskerne kom i arbejde. Motoriseringen var kommet som en gave fra teknikken, der var våbenproduktionen herunder dens motorisering, fortsatte byttehandler med Sovjet (se nedenfor), stram valutakontrol, belånbare skatte-rabat-sedler ved ansættelser, og ikke mindst suspendering af fagforeningstarifferne. Det var akserne i den tyske økonomiske genrejsningspolitik i 1930-erne sammen med den bilaterale udligning. I 1932 var der som nævnt officielt 4,1 mill. arbejdsløse, i 1934 officielt 2,4 mill. arbejdsløse. Guldmøntfod hjælper ikke meget, spekulationen og statsgælden afskaffes ikke med den. Guldet cirkulerede (som nævnt i kapitel 2) fra 1932 mellem landene, der var med i stabiliseringsfonds-systemet sat i gang i England. Formålet hermed har vi set på.

Hjalmar Schacht var fra 1924 Rigsvalutakommissær, senere Præsident for Reichbank. Fra 7. april 1924 indledtes angrebet på inflationen med Schachts beslutning om kreditstop. Renten fór tilvejs og sendte aktiekurserne ned til halvdelen. Med en kort pause fra marts 1930 var han igen reelt øverst ansvarlige for Reichbank under Hitler-regimet fra 1933 indtil 26. november 1937¹⁰.

Mange er blevet bildt ind, at det var ved at udstede pengemidler Hitler (eller rettere Schacht) fik bugt med arbejdsløshedens værste svøber. Tværtimod! Det var lønstop, det var behersket og kontrolleret offentlig udgiftspolitik til sikring af valutaen foruden det ovenfor nævnte, det var også fra politisk side løfter om vildt opskruede forventninger, der ikke i længden kunne indfries med eller uden krig. Hjalmar Schacht var ikke nazist, og han modarbejdede alle Hitlers planer om krig og forfølgelse¹¹, alene styrede Schacht økonomien og vogtede med sin stab på alle fejlindretninger fra gemeente (kommune) til statens mangfoldige forgreninger. Han blev til november 1938 for at mildne virkningerne af diktaturet for det tyske folk.

¹⁰ Hjalmar H. G. Schacht var formentlig den internationale garant for Hitler-regimets endeligt.

¹¹ Blev arresteret for formodet meddelagtighed i 20. juli - Attentat-forsøget på Hitler i 1942, men måtte atter løslades, da han havde skjult sin deltagelse - der i dag er flere saglige belæg for.

Hjalmar Schacht opererede på højeste niveau i de fleste af 1920-er også, og hans linie var den samme hele vejen igennem skal vi nu se. Det var Hjalmar Schacht der tilsidst fik mildnet Reparations-kravet med Owen D. Young-Planen (1929) efter fuldstændig saglig argumentation i London og i USA på foredragsturnéer. Men utak er verdens løn.

Tyskland skaffede sig først og fremmest gangbar købekraft ad den udspekulerede vej med penge-middeltrykningen og en forrykt rentepolitik. Det lindrede en smule en tid som modspil til det, der var sat op mod Tyskland med erstatningskravene. Men det var en dødsrute. Med Schachts fuldstændige kreditstop fra Reichbank fra 7. april 1924 fulgte en reform af det tyske valutastyringssystem, men allerede fra 16. august 1924 trådte Dawes-planen i kraft, og med den blev Reichbank bundet. Reparations-bestemmelserne var nu også på plads trods protester fra alle virkelig kyndige på området, bl.a. J. M. Keynes, Gustav Cassel og Bertil Ohlin. Der blev hungersnød i Tyskland. Virkelig mange, især tyske børn, kom til at lide. Keynes, der havde rejst i Tyskland og noteret sig elendigheden sagligt, skrev herom allerede i sin bog *The Economic Consequences Of The Peace* (12. december 1919), i hvilken han nedsablede Versailles Traktatens bestemmelser om erstatningskravene. Året før (1918) i november havde Hjalmar Schacht skrevet i sin dagbog:

“Gewalt nicht noch Geld / Formen die Welt. / Geistige Kraft und sittliches Handeln /Ver-mögen Welten zu wandeln.”

To trediedele af Tysklands fødevarerebeholdning måtte fra starten importeres. Igen: I New York Times 7. august 1933 udtalte bl.a. Samuel Untermyer som nævnt, at “denne økonomiske boykot er vores metode til selvforsvar. Præsident Roosevelt har anbefalet brugen af den i National Recovery Administration.” Dette var keynesianisme efter J. M. Keynes havde fået Nobel-prisen i 1935. En sådan virkede ikke nær så skadelig (trods grundlæggende virkelighedsfjern og socialismefremmende) i USA, fordi dette land var/er meget selvforsynende i modsætning til f.eks. Tyskland og i særlig grel modsætning til Danmark.

Reaktioner på pengeplanerne 1940-erne:

Nu kunne det være interessant at se reaktionerne fra norsk side, nu da Danmarks situation ikke betingede nogen som helst stillingtagen fra hverken en dansk finansminister, et dansk frihedsråds-medlem eller en dansk nationalbank; den var beslaglagt af besættelsesmagten.

Fra Norges Banks side blev det fremhævet ifølge 'Norge og grunnleggelsen af Bretton Woods-systemet' af Dag M. Halvorsen, at hvis alle lande førte en liberal handelspolitik og internationale investeringer fungerede normalt, ville den planlagte bank være overflødig. Krigen pressede dog på, og ingen kunne præcist forudse følgerne, herunder behovet for langsigtede genopbygningslån efter krigen. Spores der måske en indirekte trussel her. Det var måske med at æde kritikken i sig(?)

Hvad bliver Euro midlet til?

Men først til aktørerne ved slutforhandlingerne i Bretton Woods i New Hampshire, New England, U.S.A. I slutforhandlingerne på Norges vegne var det **Knut Gertz Wold**, som trak læsset, som sekretær og sagsbehandler for pengeplanerne. Han var ansat i Finansdepartementet. Ekspeditionschef **Christian Brinch** og naturligvis finansminister **Paul Hartmann** var også involveret. **Gertz Wold** synes dog at have udført arbejdet. Ligesom i U.S.A. var der i Norge stor divergens mellem centralbankens ledere og finansministeriets embedsmænd.

Finansministerierne sejrede begge steder; i U.S.A. mens/fordi landet blev trukket aktivt ind i krigen efter det uvarslede angreb på Pearl Harbor i det mest overvågede område af Stillehavet. Og bemærk krigen med USA erklæredes af Nazi-tyskland den 11. dec. 1941.

Knud Getz Wold tilhørte gruppen af "**ynge socialøkonomer**", som var blevet uddannet af professor **Ragnar Frisch** i 1930-erne. Det samme gjorde den indflydelsesrige kontorchef **Erik Brofoss** fra genrejsnings- og forsyningsministeriet. Det så anderledes ud i Norges Banks direktion i London (eksiladressen). **Keilhau og Ræstad** stod for helt andre synspunkter end de herskende på norsk side ved Bretton Woods.

Disse kan kort opridses som følger: De gav udtryk for, at hovedemnet efter det erklærede skulle være kortsigtede kreditter. Alene dette faktum harmonerede ikke ret godt med, at Norge ikke siden midten af det 18. århundrede havde haft problemer med at skaffe sig kortsigtede kreditter i udlandet. Problemet for Norge var kun langsigtede kreditter; især med henblik på genrejsningen efter krigen, som man gerne ville have været foruden. Planerne og specielt Keynes-planen tog ingenlunde højde for landenes varierende evne til at bære gæld, mente Norges Bank, uden at blive tvunget til at devaluere eller miste tillid hos udenlandske kreditorer.

Kreditværdighed, hævdede Norges Bank, kunne udtrykkes således¹²:

"Et lands evne til at bære gæld var efter Bankens opfattelse afhængig af en række kvalitative faktorer som f.eks. love, traditioner, folkekarakter, næringsstruktur, etc. At koble kursændringer med betalingsbalanceproblemer var efter bankens opfattelse uholdbart og et rent kvantitativt kriterium, der, hvis det anvendtes, kunne føre til helt forrykte forhold."

Norges Bank foretrak, hvis den skulle vælge, dele af White-planen, mest fordi den **ikke** krævede devaluering, når et lands underskud på den løbende betalingsbalance nåede et vist punkt. Norges Bank ville have foretrukket, at man havde holdt fast ved det udvidede Tripartite Agreement-system fra 1936, fordi det tog sigte på at stabilisere valutaerne og ikke greb ind i de enkelte landes pengepolitik, også selvom dette system så tilskyndede svage, måske vidtløftige regeringer til at springe over nødvendige pengepolitiske indgreb mod dårligdommen. Dette var systemet jeg nævnte med stabiliseringsfondene¹³.

Er penge det vigtigste af alt, spørger jeg? De er i alt fald vigtigere end krig, svarer jeg! Er der nogen baggrund for den hæslige krig, der ikke belyses i den officielle historieverion? Førtes der en anden krig med et andet sigte, og var der nogle andre aktører i hovedrollerne, der blot formelt var placeret længere nede på rollelisten bagved eller ovenover scenen? ¹⁴

Den nævnte Münchhausen-myte er den korteste ikke-matematiske version af den keynesianske vrøvlweise i Europa. Sammenlign med Bircks bemærkning I 'Verdenskrisen og Danmark', som jeg gentagende gange har citeret: Birck i 1922:

"Vi lever i en verden, hvor 'statsmaskinen', som vi i virkeligheden skulle læne os til, er svækket i sin grundvold. Den er hadet af de rige og kun lige tålt af de fattige. I Tyskland og Østrig er

¹² I følge 'Norge og grunnleggelsen af Bretton Woods-systemet' af Dag M. Halvorsen.

¹³ Til det endelige plankompromis blev Norges Banks indvendinger gentaget.

¹⁴ Som jeg været inde på i en tidligere fodnote i omtalen af Keynes' karriere først *bag scenen*. Sidenhen var han efter udgivelsen af 'The Economic Consequences Of The Peace' 1919 og efter at have modtaget Nobelprisen i økonomi i 1935 i hovedrollen *på scenen*. I ovennævnte bog er der ingen heksekunst.

indehaverne af den økonomiske samfundsmagt den organiserede kapital, der er betænkt på at ødelægge det parlamentariske såkaldte demokrati og den af befolkningen influerede stat for at tage magten selv. I De Forenede Stater er konflikten imellem det politiske og økonomiske midlertidigt udskudt, da den politiske magt ved det sidste præsidentvalg er faldet i hænderne på et politisk oligarki (mit: (oligarki betyder fåmandsvælde), C.F.R. og Federal Reserve System). Overalt finder vi tegn på statens magtesløshed, og muligheden at etablere magten uden for staten og uden oligarki synes meget fjern for øjeblikket” (citat slut).

Danmark stod til statsbankerot i 1923 efter Landmandsbanksvindelen og Zahles 2. ministerium. Læs om Landmandsbankens kollaps i [Appendix 3](#). Prøv at sammenligne med Enron, USA 2001! Om guld det kunne have været en mulig international værdimålestok, se [Appendiks 4](#) og [Appendiks 5](#). Disse uddybninger om guld det er med taget, fordi interessen for ædeltmetallet som international værdimåler igen har opnået stor udbredelse, især i USA.

Her blot den endelige konklusion efter guld det havde udspillet sin rolle i det 20. århundrede:

David Hume havde ret: ”Penge er rent ud sagt et redskab for handelen, men kun et redskab, som mænd skal være enige om for at lette byttet af en vare med en anden”.

Desværre var dette også teori. Virkeligheden havde længe forinden omgjort pengene til varer, der også kunne omsættes i handelen¹⁵. Og med 1800-tallets penge og andre papirer udvikledes dette karakteristika til det yderste, som jeg har vist. Hume havde også ret i sine overvejelser om pengenes omløb som centralt emne at fokusere på, når værdien af penge (målt i nyttige ting) skal fastslås. Penge er ikke de knappe sølv eller guldstykker med mindre pengene gøres til genstand for køb og salg. Det er at bekæmpe virkeligheden, hvis man hævder dette, ligesom visse ideologer fastholder at menneskene er skabt gode. David Hume beviser også at begge handelsparter gavnnes af samhandel; stik modsat den da gældende orden under Merkantilismen efter guldrøverierne begyndende i Mellemerika og Spaniens bankerot som en direkte følge.

Både Adam Smith og David Ricardo var fremragende forfattere og berømte og anerkendte tænkere, og vel at mærke anerkendte af eliten. De spekulerede ikke noget særligt på papirmøllen, men overlod det hellere til de kommende politikere at sætte moralbegreberne op

omkring det monetære styre. Nogle økonomer troede blindt på, at ingen regering i en civiliseret nation ville bruge guldindløselighedsstandarden bevidst som instrument til et føre inflationspolitik. Jeg skal ikke miskreditere deres bidrag, i særdeleshed ikke den nye teoretisk viden centreret omkring prisparameteren udviklet af Adam Smith og for begges vedkommende deres sikkert ærlige tro på det kommende system baseret på guld og Storbritannien. De troede sikkert også på hæderlige politikere.

Price-Specie-Flow mekanismen: Den lader én konkludere, at prisændringer som følge af guldstrømme ville føre til tilpasning eller ligevægt. Forestil dig et land, der udvikler et betalingsbalanceunderskud, fordi det har en overskudsimport og derfor fortsætter med at eksportere guld for at dække dette underskud i varehandelen. Prøv så at kombinere med følgende: Intet i opgørelserne fra det 18. og 19. århundrede lader os ane, hvor meget af guldstrømmene, der stammede fra en udligning, der havde med handelsover- eller underskud at gøre, og hvor meget der stammede fra investeringer og lån. En ikke ganske uvæsentlig detalje, vil jeg hævde.

Det er forhåbentlig klart, at det afgørende problem med for meget papir (begrundet i dårlig ledermoral) må løses ved at skifte fra nominelle valutakurser til reale valutakurser. Hvordan det kan ske i morgen, kan du læse på <http://www.lilliput-information.com/intmo.html>. Men det er ikke det eneste problem at få løst ordentligt. Problemerne med det uansvarlige, begyndende med det begrænsede ansvar i private selskaber løses delvis ved at papirmøllen standses delvis ved at ændre på det anonyme ejerskab med det begrænsede ansvar.

Gæld, inflation, deflation og massearbejdsløshed skyldes den koncentration af magt og uvidenhed, som uoplyste borgere lader sig regere af. Forretningsejere kan være grådige, fagforeninger ligeså, men national gældsætning, inflation, deflation eller massearbejdsløshed er de ikke stand til at lave, hvis ikke regeringerne og deres tjenestemænd, som klogelig lever af disse instrumenter, ikke spiller med.

”DER ER IKKE NOGET MERE RAFFINERET, NOGET MERE SIKKERT MIDDEL TIL AT STYRTE DET EKSISTERENDE GRUNDLAG FOR SAMFUNDET END AT FORDÆRVE PENGENE. PROCESSEN FÅR ALLE DE ØKONOMISKE LOVES SKJULTE KRÆFTER TIL AT STÅ PÅ ØDELÆGGELSE S side, OG GØRE DET PÅ EN MÅDE, SOM IKKE EN UD AF EN MILLION ER I STAND TIL AT DIAGNOSTICERE”

(CITAT , JOHN MAYNARD KEYNES SLUT).

DET ENDELIGE SAMMENBRUD EFTERFULGT AF "NEW WORLD ORDER":

Den nye verdensorden ("Den ydre" og "den indre" opfattelse)

Aftalen i Bretton Woods, New England, skulle komme til at danne rammen om det internationale pengesystem i 25 år. New England var præget af moralsk stregthed, integritet og disciplin. Bretton-Woods-aftalen havde i sig kimen til sammenbrud, vil nogle mene. Andre vil sige, den var dømt til undergang fra starten.

Jeg hævder hermed at have påvist, at Bretton Woods-Systemet på forhånd og ved starten i 1944 var dømt til undergang efter den lagte strategiplan.

John Maynard Keynes gik rigtignok ind for én-verdensordenen. Han mente dog ikke, at denne plan med fordel kunne skjules for offentligheden¹⁶. Arrangementændringerne tog deres begyndelse på et IMF-møde i Rio de Janeiro, Brasilien, 1967, og fulgtes op i Kingston, Jamaica, i 1976. Allerede i 1960 blev der gjort opmærksom på, at det faktum, at dollaren var den eneste dominerende reservevaluta og den faste guldpris, \$35 pr. ounce, ville føre til kollaps før eller siden. Uanset den opbyggede tillid til dollars i genrejsningsperioden efter krigen, ville en ubegrænset dollarmængde ødelægge den faste guldpris i dollars¹⁷.

¹⁶Dette fremgår af 'Den Skjulte Magt' af Anthony Sampson. Sampson var sekretær i Brandt-Kommissionen, der arbejdede med Nord-Syd-Dialogen.

¹⁷En fast pris (1/35 ounce guld) på dollars, hvis mængde vokser nærmest ubegrænset, er selvfølgelig uholdbart. Dette behøver man ikke være økonom for at indse.

Antog man f.eks. at U.S.A. fik mere orden i økonomien, eventuelt blev indrettet med en *national* økonomi og dermed fik fjernet underskuddene på betalingsbalancen og det offentlige husholdnings-budget, ville det betyde, at dollars i astronomiske mængder ville søge hjem og lade verden tilbage med manglende likviditet, mente Triffin (?)¹⁸. Har U.S.A. ikke underskud, men overskud i samhandelen, har U.S.A. krav på dollars, der så vil flyde hjem, hvis de ikke opsuges andetsteds fra. Ja, mente Triffin, også selvom vanviddet med en overophedet dollar kunne fortsætte en tid endnu, så var der dog grænser for tilliden til en nærmerst ubegrænset dollar-mængde kombineret med en fast dollarpris på guld.¹⁹

D.v.s. det ville under alle omstændigheder gå galt, mente Triffin, når hele verden byggede på en inflationsskabende nations valuta, samtidig med at stort set alle lande, ikke alene "indfarvede deres egen pengeproduktion i dollargrønt", men tilmed lod den nationale seddelpresse køre ustyrligt dag og nat.

Likviditet var/er ingenlunde en mangelvare - uanset Triffin - overskudsgivende produktion og dermed tillid lå/ligger det derimod noget tungere med efterhånden som afkastet fra passiv investering i f.eks. statsgæld begyndte/begynder igen at nærme sig lånerenten, når vanviddet fortsætter. Sikken en opdagelse: Hvem gider stå op om morgenen, når det betaler sig bedre at blive liggende og klippe kuponer og gætte kryds og tværs? "Sådan bør verden være!"

Det skal supplerende oplyses, at den inflationsskabende nation, der her er tale om hos Triffin, selvfølgelig er U.S.A. Et U.S.A. der var blevet sat til at føre en mængde overflødige krige²⁰. Et U.S.A. med en privatiseret nationalbank (se næste afsnit om C.F.R.). Derudover er der en anden historieversion, som er nok så interessant, når forklaringerne skal søges. Se, disse Triffins betragtninger på U.S.A. kan udlægges med større indhold af alment vedkommende information:

¹⁸ Enten er begrebet likviditet fuldstændig misforstået, eller også ,hvilket er det mest sandsynlige, er Triffin også offer for én af Keynes myterne; den med "likviditetsfælden". Se nærmere herom i kapitel 6 under Japan, der er brugt som et eksempel.

¹⁹ Oprindeligt skabte dollaren efter krigen mulighed for genopbygning af Europa ved at udgøre den fornødne sikkerhed, hvor næsten al anden sikkerhed og tillid var ødelagt.

²⁰ Efter 2. verdenskrig og FN's etablering indtil 1996 har der været mere end 100 krige og militære konflikter på kloden.

Dollaren var så godt som afskaffet i august 1971, og dette vidste alle kyndige på området før 1960 ville ske før eller senere i nær fremtid. Den af mange amerikanere kaldet den bedrageriske og planlagte afskaffelse af US\$ har sin helt egen historie, men blot disse få supplerende kendsgerninger taget fra en anden indgangsvinkel:

[Til kapitel 4](#)